Aventurile echipajului

DOX

161

MAXIMUM
DE PERFECȚIUNE TECHNICĂ ȘI LITERARĂ LA MINIMUM DE COST!

Aducem cititorilor, volume minunat tipărite, cărți cu adevărat occidentale de cel puțin 250 pagini, cuprinzând romane din toate literaturile, de cei mai buni scriitori, pline de interes, menite să fie o podoabă pentru biblioteca oricui. E un tur de forță, bazat pe o adâncă cunoaștere a vieței literare și pe siguranța că romanele alese vor fi în asentimentul publicului așa că, dela început, **COLECȚIA CELOR 15 Lei** s'a bucurat de o imensă desfacere, întrecând toate recordurile realizate până astăzi în librăria românească.

LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI, APARE UN VOLUM

AUTORI MODERNI!!

CEREȚI CATALOGUL SPECIAL AL COLECȚIEI

SE GĂSESC LA TOATE LIBRĂRIILE ȘI DEPOZITELE DE ZIARE ȘI LA EDITURA I. G. HERTZ BUCUREȘTI I, CALEA VICTORIEI 5

„SPAIMA UGANDEI“

de H. WARREN — Traducere de LIA HÂRSU

I. — RĂTĂCIȚI IN DESIȘUL PĂDURII

— Cu neputință de înaintat, domnule Farrow — zise doctorul Bertram, ștergându-și sudoarea de pe frunte. — Avea dreptate van Doernig când spunea că nu ne vom putea descurca în desișul acesta, și era mai bine dacă îi ascultam sfatul și luam cu noi o călăuză.

Drumul lung călare dela ferma Olandezului van Doernig până la ținutul acesta de tufe dese, fusese foarte obositor.

Camarazii porniseră din zori dela fermă, cu gând să se ducă la Njongolas, unde era o colonie de fermieri harnici și pricepuți. Acolo locuia și fratele lui van Doernig, a cărui fermă se afla însă la câteva mile de celelalte.

Van Doernig povestise căpitanului multe despre el și când îi pomeni că în Uganda s'ar ține o „dihanie“ care ucisese până acum sumedenie de Negri, ba că îi mâncase chiar, George nu-și mai găsea astâmpăr. Se rugă atât de tatăl său, până ce acesta se înduplecă să se ducă într'acolo, pentru a afla și ei ce e cu această „Spaimă a Ugandei“ — cum fusese poreclit monstrul.

Van Doernig le împrumutase cai pe cari, în cazul când nu s'ar mai întoarce la ferma

lui, să-i lase la fratele său și acesta să i-i trimită mai târziu, prin vreunul din argații săi.

Erau de șapte ore pe drum, când ajunseră în sfârșit la ținutul despre care le vorbise Olandezul.

Spunea el că ar fi o „cărare", dar era greu de găsit, deoarece nu prea era folosită, de aceea creșteau repede tufele pe marginea ei și o acopereau vederii.

De când se ivise „Spaima din Uganda" fermierii ocoleau desișul, deși erau nevoiți să facă un ocol de câteva ceasuri. Se putea prea bine ca dihania sau ce va fi fost — — să se ațină în desișul acesta care se afla numai la vreo două mile de ferma fratelui lui Doornig.

Olandezul vroise să dea camarazilor o călăuză, dar căpitanul Farrow ținea neapărat să fie singuri. Erau doar deprinși cu primejdiile și nădăjduiau să găsească și fără călăuză drumul. Văzură însă că era o greșeală din partea lor, căci un ocol de câteva ceasuri nu era tocmai plăcut, deoarece camarazii nu erau obișnuiți cu călăritul.

Căpitanul dădu necăjit din cap și zise:

— Ai dreptate, doctore, recunosc și eu că fără călăuză nu vom putea găsi poteca. Totuși, să nu ne dăm bătuți și să mai căutăm. Dar mai întâi să facem un scurt popas de amiază, că prea dogorește soarele. Uite ici nițică umbră. Să descălecăm și să îmbucăm ceva.

Toți se învoiră cu bucurie. Petre adună câteva vreascuri și aprinse focul.

Pe când mâncau, habar n'aveau că erau

spionați de un Negru, ciuit pe aproape în tufiș. Era flămând rău, căci din ajun omul nu băgase nimic în gură, deoarece trebuia să stea ascuns pentru a nu fi zărit de cineva. Fusese argat la ferma fratelui lui Doernig, și fiindcă acesta îl prinsese cu un furtișag și vroia să-l pedepsească, Negrul ridicase mâna asupra lui, apoi fugise. Știa prea bine că dacă va fi prins, îl aștepta o pedeapsă aspră.

Negrul privea cu ochii lacomi la prânzul străinilor, dar nu cuteza să se apropie. Nădăjduia însă că aceștia vor lăsa ceva rămășițe cu care își va putea astâmpăra foamea.

Se părea însă că Farrow n'avea de gând să plece atât de curând. Vroia să se mai odihnească vreo două ceasuri, știind că până la ferma la care se duceau nu aveau de făcut mai mult de două ceasuri, dacă tăiau drumul prin desiș.

George nu se simțea de fel obosit. Se ridică de jos și o luă pe marginea desișului, ca să cerceteze dacă nu cumva dă de poteca despre care le vorbise Olandezul.

Petre, care nu vroia să-l lase singur, se ridică și el, pe când căpitanul și doctorul ațipiră.

Cei doi camarazi se depărtau tot mai mult. Zadarnic însă, poteca trebue să fi fost năpădită de buruieni, căci nu o puteau găsi, doar numai din întâmplare.

— Eu zic să încalec, poate că din șea aș vedea mai bine peste tufele astea afurisite — își dădu cu părerea Petre. — Poteca trebue să fie în desiș, destul de lată, și nu se poate să nu o zăresc. Pe urmă ne

vom da seamă mai lesne cam de unde începe.

— Bine zici — încuviință George. — Tare m'aș bucura să o găsim și să-i dăm tatei vestea bună când s'o deștepta. Hai acum îndărăt să prindem unul din caii noștri lăsați să pască.

Dar când se întoarseră la lagăr, rămaseră uluiți la o mică depărtare de acolo. Lângă foc doctorul și căpitanul dormeau adânc, în vreme ce un Negru voinic tocmai cerceta desaga cu merinde. Stătea cu spatele la cei doi camarazi, așa că nu-i văzuse venind.

— Repede, Petre, să-l înhățăm până nu o ia la fugă! șopti George. — Ticălosul ăsta vrea să ne prade.

Negrul îi văzuse plecând, iar pe ceilalți dormind. Nu își închipuia că se vor întoarce atât de curând.

Deodată se simți apucat pe la spate, și când încercă să scape înțelese că avea de-aface cu unul mai puternic ca el. Incepu să se roage de iertare, zicând că era flămând și vroia să-și ia numai ceva de mâncare.

In vremea asta se trezise și căpitanul cu doctorul.

— De unde vii? îl întrebă Farrow.

— Dela ferma van Doernig... bolborosi Negrul. — Master Doernig vrut bate la mine dar Kuba nu lasă bate nimeni. Negrii și ei oameni liberi, țara asta a lor. Albii venit la noi și jefuit. Alb nu trebue bate sărman Negru.

— Și l-ai bătut și tu pe stăpânul tău, nu e așa? cercetă mai departe căpitanul.

— Nu bătut, master, împins numai pe master Doernig ca să nu bată la Kuba. Pe urmă fugit și ascuns aici în tufiș ca master să nu prindă sărman Negru.

— Pentruce vroia să te bată master Doernig? Trebue să fi făcut tu ceva...

Negrul se codea cu răspunsul și căpitanul înțelese că nu va putea scoate nimic dela el. In cele din urmă îl întrebă:

— Ți-e foame, nu e așa, Kuba?

— Tare foame, master. Dați ceva mănânce sărman Negru, altminteri Kuba murit.

— Bine, o să-ți dau, dar în schimb să ne arăți poteca din tufiș. Noi nu putem s'o găsim.

Negrul tresări speriat.

— Master, nu treceți tufiș, acolo dihanie rea și omoară la voi — răspunse el, înfiorându-se.

— Dihania nu o să ne facă nimic. Și-apoi, n'ai trecut și tu pe acolo când ai venit încoace?

— Eu nu venit tufiș, ocolit tufiș și intrat aici când văzut vine masteri. Kuba nu intră tufiș.

— Atunci rabdă de foame. Dacă nu ne arăți poteca, nu-ți dau nimic de mâncare, să știi. Nu trebue să-ți fie frică, dacă se arată dihania îi venim noi repede de hac.

Negrul se uita cu jind la merinde, dar frica de „dihanie“ era mai mare decât lăcomia și nevoia de mâncare. In cele din urmă spuse, șovăind:

— Sărman Negru lipsește de mâncare. Kuba vrea mai bine moare de foame decât sfâșiat de dihanie.

Căpitanul încercă să-l convingă cu fel de fel de făgăduieli, dar degeaba. Atunci George spuse tatălui său :

— Nu e nevoie decât să ne arate de unde începe poteca, pe urmă ştim noi ce avem de făcut. Van Doernig ne-a dat doar destule lămuriri pe unde s'o luăm ca s'ajungem la ferma fratelui său.

— Ai dreptate. Ei, ce zici, Kuba, ne spui de unde începe poteca ?

— Kuba arată, dar nu merge cu masteri. Daţi mâncare repede la el, altminteri nu e putere merge.

La un semn al căpitanului, Petre puse ceva merinde dinaintea Negrului şi acesta le înfulecă la repezeală. După ce-l văzu sătul, căpitanul îi zise :

— Aşa. Acum arată-ne poteca, pe urmă poţi să pleci. Dar dacă vrei să te întorci la fermă, o să pun o vorbă bună pentru tine pe lângă master Doernig să te ierte.

— Kuba nu întoarce la fermă. El merge în sat al lui însoare — mărturisi Negrul.

Căpitanul Farrow nu se sinchisea ce anume făptuise Negrul. De aceea camarazii înşeuară în grabă caii şi, conduşi de Kuba, o luară spre apus, în jurul brâului de tufe. Petre nu-l slăbea din ochi pe Negru, ca să nu o ia la sănătoasa şi să-i lase în drum.

După vreun sfert de ceas de mers, Kuba se opri şi arătă cu mâna o tufă.

— Aici, masteri, începe poteca. Masteri trebue numai dea înlături tufele şi vede la ea.

Petre şi cu George făcură ce le spuse el şi se încredinţară că nu-i minţise.

— Acum poți pleca sau veni cu noi, după cum vrei. De master Doernig să nu-ți fie frică, stăruim noi să te ierte — spuse căpitanul, Negrului.

Acesta însă clătina cu însuflețire capul și porni în fugă pe unde venise.

— Trebue să fi făcut el ceva grav că se teme atât de fermier. Van Doernig e un om foarte blajin și cred că frate-său îi seamănă — zise doctorul, după ce dispăru Negrul.

— Așa cred și eu — încuviință căpitanul — n'aveam însă niciun motiv să-l oprim. Acum s'o luăm prin tufiș; are mai multe poteci și van Doernig ne-a sfătuit să băgăm bine de seamă ca să nu greșim drumul. Trebue s'o ținem tot spre răsărit și vom ieși curând din acest desiș încâlcit.

— Știi ce mi se pare mie? Că nu e acesta începutul potecii despre care ne vorbea van Doernig — zise George. Acela trebue să fie mai spre apus.

— Așa mi se pare și mie, dar principalul e că am dat de o potecă. Totuși, să ne grăbim să ieșim mai repede din desiș. Să fim însă cu mare băgare de seamă, deoarece după cele spuse de van Doernig și Negru, cam pe aici s'ar ține „dihania".

— Eu, drept să vă spun, cred că asta e numai o poveste. Pesemne că vreun fermier a zărit odată vreo fiară mai mare și a luat-o drept cine știe ce dihanie grozavă.

— Și tocmai tu ai fost acela care a stăruit să pornim în căutarea ei. Dacă vrei, n'avem decât să ne întoarcem — fu de părere căpitanul.

— Nu, tată, nici nu mă gândesc. Vroiam numai să spun că nu prea mai cred în basmul cu dihania, deşi s'ar putea totuşi să existe.

— Bine, atunci să mergem mai departe. Ţineţi însă armele pregătite! In tufişuri de acestea se aţin adesea fiarele cele mai primejdioase. Eu o s'o iau înainte şi voi urmaţi-mă de aproape.

Căpitanul Farrow îşi îndemnă calul la drum. Poteca se lărgea din ce în ce. Ducea mai întâi drept prin desiş, apoi făcea un cot ascuţit spre apus, pe urmă alte cotituri, astfel că Farrow nu mai putea zări înaintea sa.

După un drum de vreo două ceasuri, o tufă deasă le tăiă calea. Părea să fie o înfundătură, deoarece poteca se sfârşea aici.

George şi Petre descălecară şi se apucară să cerceteze tufişul. Văzură cu bucurie că la vreo patru metri de acolo poteca urma iar.

După un sfert de ceas ajunseră la o răspântie. Se încrucişau aici trei cărări. Una din ele părea să ducă pieziş îndărăt, pe când celelalte două mergeau tot mai spre apus. Aleseră pe una din aceste două, socotind că într'acolo le era ţinta.

Porniră mai departe, dar tufele erau atât de înalte încât nu puteau vedea dincolo de ele.

Deodată poteca începu să se lărgească. Trecând de un cot, dădură de un luminiş întins. Miraţi, îşi struniră caii şi George strigă cu bucurie:

— Uite colo oameni! Să-i întrebăm cum putem ieşi din desişul ăsta încâlcit.

Căpitanul și doctorul urmăriră cu ochii încotro arăta George și zăriră într'adevăr la capătul luminișului făpturi care forfoteau de colo până colo. Farrow privi prin ochian și zise râzând:

— Nu sunt oameni, dragul meu, ci... maimuțe. Trebue să fie prin partea aceea o potecă, dar să nu ne ducem de-a-dreptul acolo, ci să facem mai bine un ocol pe marginea luminișului, poate găsim altă potecă mai potrivită scopului nostru.

Ceilalți doi camarazi priviră și ei prin ochiane la maimuțele care se sbenguiau ca niște copii.

Deodată, însă, se opriră s'asculte, apoi pieriră fulgerător în tufiș.

— Pesemne că ne-au zărit — făcu George, necăjit, căci i-ar fi plăcut să le vadă mai de-aproape.

— Cu neputință să ne fi văzut — răspunse doctorul, îngândurat. Trebue să se fi speriat ele de altceva, poate au simțit că se apropie vreo fiară de pradă.

— Tot ce se poate. A, uite că se ivește într'adevăr un leu — zise căpitanul, care nu lua ochianul dela ochi, și văzuse unul din acești „regi ai pustiului" ieșind din desiș și privind în toate părțile în jurul său.

— Frumos animal! Uite ce mândru pășește, ca și când și-ar da seamă că e cel mai puternic dintre toate fiarele.

Cei patru camarazi nu slăbeau din ochi leul. Într'un rând fiara se uită chiar spre ei, dar depărtarea era prea mare ca să-i poată vedea.

Totuși porni în această direcție, se opri

însă pe la mijlocul luminișului și privi în juru-i.

— Să ne întoarcem pe unde am venit — zise Farrow. Mi se pare că leul vine încoace și e mai bine să nu ne vadă numai-decât.

Dar când să se retragă în tufiș, băgară de seamă că leul își alesese altă țintă. Se întoarse brusc și porni să taie drumul de-a-curmezișul, apoi pieri în desiș.

— Să o luăm repede pe marginea luminișului până nu se ivește iar leul! zise doctorul.

Așa și făcură. Abia după o jumătate de ceas ajunseră la capătul celălalt al luminișului, fără să fi găsit vreo potecă. Nici chiar în locul pe unde dispăruseră maimuțele nu se vedea vreuna. Desișul era de nepătruns și nu pricepeau de fel ce se făcuseră ele.

— Nu ne rămâne decât să cercetăm și latura cealaltă a luminișului — propuse Farrow tovarășilor săi. Trebue să fim însă cu mare băgare de seamă, căci s'ar putea ca leul să ne pândească pe undeva și să ne atace pe neașteptate. Țineți-vă armele pregătite.

— Tată, eu cred că nu e nevoie să cercetăm toți în același timp marginea luminișului — zise George. O să mă duc numai eu, și cum am ochii destul de ageri, o să zăresc îndată leul și vin în goana calului să vă previn.

Căpitanul se împotrivi propunerii fiului său, știind că George va căuta să răpună singur leul, dacă s'ar ivi într'adevăr. Dar când tânărul îi făgădui că se va înapoia ne-

greșit la ivirea fiarei, îl lăsă să plece. Petre vru să-l însoțească, George însă îl opri, spunând că doi inși fac mai mult sgomot decât unul singur și ar putea trezi din somn leul.

Tânărul dădu pinteni calului și porni, urmat de ceilalți, cari nu-l slăbeau din ochi, pentru a-i putea veni în ajutor dacă va fi nevoie.

II. — LA FERMA LUI DOERNIG

George privea cu încordare desișul și în același timp spre locul unde pierise leul, deși pe acolo părea să nu fie nicio potecă; pretutindeni tufele erau atât de încâlcite încât părea cu neputință să pătrundă o făptură în ele.

In cele din urmă tânărul ajunse la locul unde observase că dispăruse leul. Se gândea că ar putea găsi aici smocuri de păr din coama lui agățate de mărăcini, dar de pe cal nu le putea vedea și de descălecat nu vroia. Poate că fiara era acum departe și nu era nevoie să fie prea prevăzător.

Lăsă calul la pas. Numai din când în când se uita îndărăt, poate tot va zări leul.

Deodată văzu în desiș o spărtură adâncă. Să fie poteca pe care o căuta? Se apropiă de marginea luminișului să vadă mai bine. Vru să descalece. Ținea însă în mână revolverul, gata să tragă îndată ce se va ivi fiara.

Dar, n'apucă să pună piciorul pe pământ și calul începu să necheze și sări speriat în lături, trăgând pe călăreț după el. In cădere,

tânărul scăpă arma din mână. In clipa următoare calul o luă la fugă ca turbat.

In primul moment, George fu atât de uluit şi ameţit de căzătură, încât nu putu face o mişcare. Apoi vru să se scoale şi să-şi caute mai întâi revolverul. Dar în aceeaşi clipă leul se ivi înaintea lui şi dădu să se repeadă la el.

Apucase să se ridice pe jumătate, fiara însă îl trânti îndărăt. Se credea pierdut când simţi laba grozavă a leului pe pieptul său şi aştepta din clipă în clipă să-l sfâşie.

Auzi însă în acelaşi timp tropot de copite apropiându-se în goană. Leul ridică repede capul şi se uită cu ochi scânteietori la cei ce soseau. O împuşcătură detună şi glonţul atinse fiara care îşi lăsă prada, scoase un răget înfiorător şi, dintr'o săritură, pieri iar în tufiş.

George se ridică repede, apucă arma care era la un pas de el, şi se uită în juru-i. Leul însă dispăruse. Făcu semn, râzând, camarazilor cari se apropiau, ca să le arate că nu fusese rănit. Cum ajunse lângă el, căpitanul sări din şea, îl îmbrăţişă şi-i zise cu glas tremurător:

— Te credeam pierdut, copilul meu. Când am văzut laba grozavă a fiarei pe pieptul tău, nu speram să mai scapi cu viaţă. Dar cum se face că ţi-a scăpat revolverul?

— S'a speriat calul şi m'a trântit la pământ tocmai când vroiam să descalec. In cădere arma mi-a scăpat din mână. Deşi foarte aproape de mine, nu puteam s'o iau, deoarece dacă aş fi făcut o mişcare, leul m'ar fi sfâşiat imediat.

— Şi foarte bine ai făcut, aceasta ţi-a fost salvarea — zise doctorul.

Petre alergă să caute calul lui George şi-l aduse imediat, deşi bietul animal tremura ca varga.

Încălecară şi trecură prin spărtură, de unde începea într'adevăr o potecă. După ce făcură o bucată de drum, doctorul zise:

— Ştii ce m'am gândit eu, domnule căpitan? Oare să nu fie leul „dihania" despre care se spune că a ucis atâţia oameni, ba că i-a şi mâncat chiar?

— Păi bine, doctore, crezi că fermierii n'ar fi băgat până acum de seamă despre cine e vorba şi n'ar fi pornit o vânătoare strașnică împotriva lui? Nu, părerea mea e că trebue să fie cu totul altceva, dar nu vreau încă să vorbesc despre asta pentru a nu mă face de râs, poate — răspunse căpitanul Farrow.

— Hm... păcat! L-am fi împuşcat noi mai târziu şi am fi scăpat Uganda de o pacoste.

— Prea ar fi fost lesne — râse George. Aşa aventură mai bine lipsă.

— Ce, nu ţi-a ajuns că era cât p'aci să fii sfâşiat de ghiarele lui? făcu Farrow, zâmbind. Mai vrei şi altceva?

— Drept să-ţi spun, eu aş pune rămăşag că toată povestea cu „dihania" e o născocire şi că nici nu există aşa ceva.

— Zău? râse căpitanul. Şi-ţi pare rău, nu e aşa?

— Eu presimt că vom avea totuşi ceva de întâmpinat — răspunse tânărul. A, uite că se sfârşeşte desişul şi copacii încep să se rărească. Cred că de aici nu mai avem mult până la ferma lui Doernig.

— Slavă Domnului! Peste două ceasuri trag nădejde să fim acolo. Nu prea sunt deprins cu călăritul şi-mi ajunge pentru ziua de azi — făcu doctorul, oftând. Numai de n'am da iar de vreun bucluc care să ne ţie în drum, altminteri ajungem tocmai la noapte, când toată lumea doarme.

— Atunci să dăm pinteni cailor — propuse George.

Propunerea fu primită şi porniră în goană, de parcă ar fi fost vorba de o întrecere.

Inainte de a se împlini cele două ceasuri zăriră în depărtare ferma şi se îndreptară într'acolo. Trebue să fi fost văzuţi, căci în poartă stătea un bărbat lat în spete, care ţinea mâna streaşină la ochi, pentru a putea vedea mai bine.

Când camarazii descălecară şi se apropiară de el, fermierul le zise:

— Veniţi dela ferma fratelui meu probabil? Îi cunosc caii. Nu-mi închipui că i-aţi furat — adaugă el, zâmbind.

— Nu, nu i-am furat — răspunse căpitanul, râzând. Iţi aducem multe salutări din partea lui şi te rugăm să ne găzduieşti o zi, două. Dă-mi voie să mă prezint, de asemenea şi pe camarazii mei: Sunt căpitanul Farrow, acesta e fiul meu George, dumnealui e doctorul Bertram şi celălalt credinciosul nostru tovarăş Petre Uriaşul.

Van Doernig le strânse mâinile şi-i pofti în casă. La o poruncă a lui, doi Negri veniră să ia caii şi-i duseră în ţarc.

Era tocmai vremea cinei. Fură poftiţi la masă şi doamna Doernig se bucură foarte mult de oaspeţi, având rar prilejul să vadă străini abătându-se pe acolo.

Van Doernig avea şi un fiu, care lipsea însă în momentul acela de acasă. Tatăl său aştepta să se întoarcă abia a doua zi dimineaţa. Când spuse acestea căpitanului, chipul fermierului se întunecă.

Mirat, Farrow îl luă de-a-dreptul şi-l întrebă:

— Băiatul te îngrijorează, domnule van Doernig?

— Nu, domnule căpitan, e un copil foarte bun şi ştiu că o să-şi facă lesne calea în viaţă. Ceea ce mă pune însă pe gânduri, e faptul că, îndrăzneţ cum e, a plecat în căutarea „monstrului" care se ţine pe aici şi a vârât spaima în toţi fermierii ţinutului.

— „Aha, „Spaima Ugandei!" făcu Farrow, zâmbind.

— Va să zică ai auzit şi dumneata despre asta? Pesemne dela frate-meu. Ce să-ţi spun, nu mai ştim nici noi ce să facem. De aceea fiul meu s'a hotărît să-i vie de hac. N'a fost chip să-l opresc. A plecat singur călare, zicând că nu se întoarce până nu scapă lumea de pacostea asta. Închipuiţi-vă, domnilor, nu putem dormi şi noi o noapte liniştiţi. *Ceva* sau *cineva* dă târcoale casei, încearcă la uşi şi ferestre să intre în casă, şi a doua zi lipseşte o viţă din ţarc. Ba a atacat şi ucis chiar oameni. Din păcate nimeni n'a putut până acum să ne spună cum arată. Morţii erau aproape de nerecunoscut, pe unul l-am găsit pe jumătate mâncat. Şi împotriva unui astfel de monstru a pornit fiul meu singur-singurel. Nu e o nebunie din partea lui? Dar vă rog să nu pomeniţi ceva nevestei-mi. Ea nu ştie încă nimic despre asta.

— Bine făcea fiul d-tale dacă mai aştepta niţel, fiindcă noi am venit încoace tocmai în vederea acestui lucru. Să ne povesteşti după masă tot ce ştii despre monstru, poate vom înţelege mai bine cam ce avem de făcut. Crezi că e vreo fiară din cele mari?

— Nu, domnule Farrow, o fiară de pradă nu poate fi. Crezi că e un leu? Nu, nu, am zărit într'o noapte o umbră care semăna a om, dar ceva mai mic la stat. Trebue să fie într'adevăr un monstru, de aceea sunt atât de îngrijorat de soarta fiului meu.

După masă, când bărbaţii se retraseră iar în camera de lucru a fermierului, Farrow îl întrebă ce e cu Negrul pe care îl găsiseră la marginea tufişului.

— A, vrei să spui Kuba, domnule căpitan. Imi pare rău că nu pot pune mâna pe el. Inchipuieşte-ţi că vrea să se înapoieze în satul său ca să se însoare. Fiind însă sărac, s'a folosit de povestea cu monstrul pentru a mă putea jefui mai bine. Mi-a furat în timpul câtorva nopţi patru boi, două vaci, un cal şi câteva oi, spunându-mi că le-a răpit „dihania". In cele din urmă am descoperit furtişagul şi i-am cerut socoteala. In toiul certei nu m'am putut stăpâni şi l-am lovit de câteva ori cu biciuşca. Nemernicul a ridicat atunci mâna asupra mea. In clipa aceea a venit fiul meu şi i-a tras o bătaie zdravănă. Kuba l-a ameninţat că se va răzbuna şi a luat-o la fugă.

— Şi vitele cari ţi-au dispărut ce s'au făcut?

— Probabil că le-a trimis într'ascuns în

satul lui, fiindcă lipsea mai toată noaptea dela fermă.

— Trebue să-ți spun, domnule van Doernig — zise căpitanul — că lucrurile par mai primejdioase decât crezi d-ta. Kuba va atâța satul împotriva d-tale și se poate să se întoarcă în cete să atace ferma. Cunoști doar setea de răzbunare a Negrilor.

— O fi, dar nu mă tem eu de ei. Deși fiul meu nu se află pentru moment aici ca să ne poată ajuta să ținem piept unei năvale, nădăjduiesc totuși că voiu fi eu în stare să mă apăr. Gardul e trainic și înalt, așa că nu-l pot sări. Oricine ar îndrăzni să se cațere pe el va fi împușcat.

— De, știu și eu ce să spun! Părerea mea e să fii cât mai prevăzător. Drept e că n'am fost până acum față la un atac al Negrilor asupra unei ferme, dar cunosc alte neamuri de sălbateci cari nu se dau îndărăt de la nimic. Ți s'a întâmplat vreodată să ai vreo astfel de ciocnire cu Negri?

— Slavă Domnului nu, totuși cred că vor încerca un atac asupra fermei. Ai văzut gardul care o împrejmuiește?

— Și dacă îi dau foc ce te faci? Acum povestește-ne, rogu-te, ceva despre „dihanie", domnule van Doernig.

— Nici eu nu știu ce să-ți spun, domnule Farrow. A început așa: Mai întâi a fost găsit un Negru omorât. Era sfârtecat rău și avea muscături grozave la gât. Peste câteva zile altul, și a doua zi încă unul. Cel de-al treilea era chiar mâncat pe jumătate. Vrusei într'o noapte să ies în curte să văd ce s'a în-

tâmplat, dar abia am deschis ușa când zării o mătăhală uriașă venind spre mine. Am zăvorit repede ușa și l-am chemat pe fiul meu. In vremea asta am auzit afară niște lovituri înăbușite ca și când ar fi bătut cineva toba. Pe urmă bubuiturile au încetat și ușa a fost sgâlțâită de câteva ori. Noroc că e trainică și n'a putut s'o scoată din balamale. Asta s'a petrecut câteva nopți. De câte ori venea „dihania", băgam de seamă a doua zi că-mi lipsește o vită. Am încercat să stau la pândă ca să o împușc, dar în noaptea aceea nu venea. Cum mă culcam însă, venea iar. Nu ți se pare și d-tale ciudat?

— Pe la vecini a fost, domnule Doernig? cercetă Farrow.

— Da. Le-a furat și lor destule vite. Nu știu ce-o fi făcând cu ele, trebue să aibă până acum o cireadă întreagă.

— Fără îndoială. Dumneata, doctore, cam ce crezi c'ar putea să fie?

— Nu cumva e...

— Da, da, dragă doctore, așa mi-am zis și eu — îi curmă căpitanul vorba. Dar deocamdată nu ne putem spune părerea, pentrucă s'ar putea să ne înșelăm. Trag însă nădejde că în curând vom scăpa ținutul de pacostea asta. Știi încotro a pornit fiul d-tale, domnule van Doernig?

— La vreun ceas de drum călare de la fermă e o mlaștină în pădure. Acolo vin adesea fiarele sălbatece să se adape. Vrea să se pună la pândă și să împuște dihania, dacă s'o arăta. Și-a luat pușca lui cu repetiție și e bun ochitor, după cât știu.

— E într'adevăr păcat că am sosit prea târziu — zise George. Altminteri aș fi făcut propunerea să mă duc să-l caut pe fiul d-tale în pădure. L-aș putea găsi prin întuneric?

Fermierul îl privi uimit. Se mira că tânărul acesta ar avea curajul să intre noaptea în pădure. Dacă s'ar fi ascuns peste zi acolo, da, dar așa...

— L-ai căuta degeaba, fiul meu trebue să se fi pitit bine, răspunse el.

— Atunci trebue să așteptăm până mâine dimineață. Dar poate că dihania va veni peste noapte aici și crede-mă că nu o să-i meargă bine — încheiă George zâmbind cu înțeles.

Se întunecase de mult. Porțile fuseseră zăvorite. Fermierul ieși în curte ca să vadă dacă totul e în regulă. Când se întoarse în casă, spuse oarecum necăjit:

— Pesemne că tot vorbind despre afurisita aia de dihanie a început să mi se năzară așa din senin. Pe când încercam zăvoarele porții, ca să văd dacă sunt bine închise, mi s'a părut că văd o umbră furișându-se. I-am strigat să stea, dar a pierit ca 'n pământ. Am căutat pretutindeni în curte, n'am zărit însă decât doi din argații mei Negri, cari mi-au spus că ei n'au văzut nimic. Ce vreți, povestea asta a început să-mi cam sdruncine nervii, pesemne că m'am înșelat.

— Să nu spui asta, domnule van Doernig, eu cred că nu te-ai înșelat de fel — răspunse îngândurat Farrow. Din ce trib fac parte Negrii d-tale?

— Cei pe cari i-am găsit adineauri în curte

sunt din acelaș neam cu Kuba. Dar pentru ce mă 'ntrebi, nu cumva crezi...

Fermierul își curmă vorba, rămase câteva momente pe gânduri, apoi ieși în fugă din odaie. Căpitanul cu George îl urmară. Îl văzură alergând spre poartă; privi dincolo, pe câmpul luminat de lună, și se întoarse iar în curte, înjurând.

— Ce nerușinare din partea ticăloșilor ăstora — zise el. Au descuiat poarta și au șters putina. Mi se pare că o să cam ai dreptate, domnule Farrow. Nemernicii mi-au pus gând rău și vor să atace peste noapte ferma. Cred că n'ar strica să trimit pe cineva călare pe la vecinii mei, ca să-mi vie în ajutor.

— Ai vreun om de încredere? întrebă căpitanul.

— Da, am adus unul când am venit încoace și mi-e foarte devotat. L-am scăpat odată dintr'un bucluc și s'a făcut om de treabă. O să-l trimit pe el.

— Bine, trimite-l. Noi așteptăm în vremea asta aici. Să nu spui însă nimic celorlalți Negri, altminteri te pomenești că se răscoală și ei și lucrurile devin și mai primejdioase.

George ieșise pe poartă și admira priveliștea pe care o avea înaintea ochilor. Domnea o liniște adâncă, totuși simțea parcă o primejdie amenințându-l.

III. — ATACUL

Căpitanul Farrow se apropiă și el de fiul său. Tăcerea aceasta te înfiora. Nicio adiere

de vânt, niciun foşnet, nici măcar ţipătul unei păsări de noapte.

Ba da, oare nu fusese acesta ţipătul unei păsări trezită din somn?

— Ce-a fost asta? întrebă un glas îndărătul căpitanului.

Era doctorul Bertram care venise cu Petre din casă şi auzise ţipătul.

— Pare să fie vreo pasăre— răspunse Farrow. A, auzi, a ţipat iar.

Ţipătul se repetă pentru a treia oară. Ciudat însă că acum se auzise din altă parte. Cel dintâi venise din faţă, al doilea din stânga şi acesta din dreapta.

— Căpitane, astea nu sunt ţipete de pasăre adevărată — şopti doctorul. Atât de repede nu poate sbura ea dintr'un loc într'altul.

— Crezi că au fost glasuri omeneşti? întrebă Farrow.

— Da. Să zăvorim repede porţile, bănuiesc că Negrii vin târîndu-se. Nu-i putem încă vedea, din pricina ierburilor înalte. Dar în curând vor fi aici.

In clipa aceea apăru fermierul.

— Boeren e în drum, domnilor. Va călări ca un diavol, ştiu eu. Aţi auzit şi d-v. ţipătul de pasăre? Sunt Negrii cari sosesc. Să ne împrăştiăm prin curte, în casă vom intra numai când va fi nevoie. Vreţi să-mi fiţi de ajutor în împrejurarea aceasta atât de primejdioasă?

— Mai încape vorbă! Câţi oameni ai pe cari te poţi bizui? cercetă căpitanul.

— Soţia mea ştie să se slujească de armă ca un bărbat. De, ce să-i faci, aici nici nu se poate altfel! Mai am şi opt Negri, dar nu ştiu

dacă mă pot încrede în ei. Drept e că nu fac parte din tribul care ne va ataca, totuși cu sălbaticii ăștia nu poți ști niciodată. Nu m'aș mira să treacă și ei de partea celorlalți.

— Cheamă-i încoa, o să vorbesc eu cu ei. Cine nu vrea să fie cu noi, trebue să plece îndată.

Căpitanul ieși iar afară pe portița îngustă făcută în poarta cea mare, dar nu zări nimic. Oare să se fi înșelat?

In clipa aceea se auzi însă pentru a patra oară țipătul de pasăre. Acum își dădu și ei seama că era un glas omenesc și înțelese că Negrii erau foarte aproape și așteptau numai momentul prielnic pentru a da năvală asupra conacului.

Van Doernig se întoarse urmat de câțiva Negri cărora le spusese despre ce e vorba și când Farrow le vorbi pe scurt, amintindu-le care le e datoria, unul din ei — un vlăjgan cât toate zilele — răspunse:

— Masteri, noi suntem oameni de ispravă, nu facem parte din neamul Uthabo al lui Kuba, care ne e dușman. Dați-ne arme și vom apăra avutul și viața stăpânului nostru.

Olandezul le mulțumi și le făgădui o răsplată bogată dacă vor fi de partea lui. Arme și muniții se găseau destule în conac. Unii din Negri știau să umble cu arme de foc, celorlalți li se dădură suliți și măciuci care le puteau fi de folos într'o luptă corp la corp. Astfel toată „garnizoana" conacului era alcătuită din patrusprezece inși și van Doernig nădăjduia că e deajuns pentru a veni de hac Negrilor.

Căpitanul Farrow, care luase comanda „trupei" ca ceva de la sine înțeles, își împărți oamenii astfel ca să fie apărată curtea din toate părțile. El cu doctorul Bertram, George și Petre aveau de apărat frontul principal, pe când fermierul pe cel dindărăt. Pe flancuri se postaseră Negrii, astfel că puteau ține piept din toate părțile atacului.

Așteptau în liniște ce avea să vină. După socoteala lui van Doernig, ajutorul fermierilor vecini nu putea să întârzie.

Farrow stătea cu fiul său la portiță și priveau mereu afară. Nu se vedea încă nimic cu ochiul liber, dar după ce privi prin ochian, înghionti ușor pe George și-i șopti:

— Vin! Mare poftă aș avea să le-o iau înainte și să-i împroșc cu câteva gloanțe. Poate că, de frică, se împrăștie ca potârnichiile.

— N'avem decât s'o facem. Cu ticăloși de ăștia nu încape cruțare. Aha, i-am zărit și eu! Ei, începem?

— Nu încă, dragul meu, căci dacă nu fug imediat și dau năvală în conac, fiecare minut e prețios. Cu cât amână atacul, cu atât mai bine pentru noi. Vecinii se vor grăbi desigur să vină încoace.

— Mie, drept să-ți spun, mi se pare că prea se târăgănesc lucrurile — zise George nerăbdător. Dar bine zici, să vedem mai întâi ce au de gând Negrii. „Cetatea" nu ne-o pot lua cu asalt.

— Uiți cât sunt de vicleni și împotriva unui incendiu nu putem face nimic. Nu trebue să-i lăsăm să se apropie de gard. Meterezele sunt bine așezate, avem de aici o ve-

dere până departe. Aha, uite-i că s'au ridicat de jos. Acum începe atacul!

In clipa următoare se auzi o larmă asurzitoare înaintea porții, și în același moment detună din locul unde se afla fermierul cu soția sa câteva împușcături. Era semnalul de apărare.

Negrii năvăleau ca o vijelie. Căpitanul Farrow îi lăsă se se apropie până la cincizeci de metri, apoi comandă:

— Foc!

Intâia salvă bubui, pe urmă începu un foc viu asupra Negrilor. Aceștia părură uluiți, văzând însă că focul nu încetează se trântiră la pământ și bătură în retragere, târîndu-se pe brânci. Cei din față, cari fuseseră răniți, rămaseră pe câmpul de luptă gemând și văicărindu-se. Căpitanul dăduse ordin tovarășilor săi să rănească astfel pe Negri ca să nu o poată lua la fugă.

— Ura, întâiul atac a fost respins! strigă George cu bucurie. Tată, să-i urmărim...

— Mai domol, băiatule, așa ușor nu merge. Negrii se vor sfătui acum și vor încerca alte mijloace împotriva noastră. Să vezi că în curând se vor ivi iar.

Trecu aproape un sfert de ceas fără să se arate vreunul. Luna lumina ca ziua, așa că se putea vedea bine ce se petrece dincolo de poartă. Calmarazii se mirau că Negrii s'au astâmpărat.

— Ia spune-mi, rogu-te, căpitane, — șopti deodată doctorul — îmi se pare mie, ori e adevărat? Vezi tufa aceea mare de colo? Acum

o jumătate de ceas era parcă mai departe. Ai zice că se apropie din ce în ce de conac.

Farrow privi cu încordare câteva momente, apoi răspunse:

— Ai dreptate, doctore. Ba mai văd dincolo, pe dreapta, încă una care nu era până mai adineauri. Ticăloșii ăștia încearcă să ne tragă pe sfoară, dar le arăt eu lor acum că nu le merge cu noi.

Ridică fulgerător pușca și George făcu asemenea. O scurtă comandă a lui Farrow și se începu din nou un foc viu asupra tufelor mișcătoare. Efectul fu însă altul decât se aștepta căpitanul. In loc s'o ia la fugă, Negrii săriră dintre ierburile înalte și porniră în goană spre gard. Câțiva fură firește doborâți din fugă, dar cei mai mulți ajunseră la gard și încercară să se cațere pe el.

— Inapoi spre casă! Ne lipim de perete și tragem în oricine reușește să sară în curte. Fiți fără cruțare! porunci căpitanul.

Din partea dindărăt a casei se auziră deasemenea împușcături, tot astfel și din lături, unde pândeau argații Negri. Părea că se dădea un atac pe toate fronturile și căpitanul Farrow înțelese că o cruțare a dușmanului le-ar putea fi din cale afară de primejdioasă.

Stăteau acum lângă casă și țineau sub ochi gardul. Curând se iviră atâția Negri în vârf, încât camarazii nu prideau să-i doboare cu gloanțele lor. Unii săriră jos în curte.

— In casă, repede! strigă Farrow.

In clipa aceea veni și fermierul cu oamenii săi.

— Vom avea de dus o luptă crâncenă — le

zise căpitanul. A, uite că au deschis poarta cea mare. Trebue să ne apărăm din răsputeri.

Intrară cu toții în casă și alergară la ferestre, care erau prevăzute cu găuri de metereze. Căpitanul cu fiul său urcară la catul de sus, de unde aveau o vedere mai întinsă dincolo de gard.

In vremea asta Negrii pătrunseseră în curte și încercau prin toate mijloacele să spargă ușile și ferestrele, dar van Doernig se gândise la astfel de răscoale când clădise casa și căptușise ușile și ferestrele pe dinăuntru, cu tablă groasă.

Totuși era de așteptat că în cele din urmă tot vor izbuti. Salvă după salvă detuna și Negrii cădeau secerați ca spicele, iar care cădea nu se mai scula. Curtea se umpluse cu morți, și răniți, dar ura sălbatecilor împotriva Albilor era atât de mare, că nesocoteau moartea și dădeau mereu năvală.

Căpitanul Farrow cu fiul său, deschiseră un foc viu și neîntrerupt. Abia acum începură Negrii să bată în retragere. Numai îndărătul conacului lupta mai urma cu îndârjire. Când însă tatăl și fiul își îndreptară într'acolo gloanțele, încetă și aci lupta.

— Acum vor încerca alte mijloace pentru a lua cu asalt conacul, — zise căpitanul lui George. Cheamă pe doctorul Bertram și pe Petre încoace, pot vedea mai bine de aci ce se petrece, și afară de asta nu va mai fi nevoie să alergăm mereu în dosul casei când o vor ataca Negrii din partea aceea.

George se duse și-și aduse camarazii. Abia se așezară aceștia la posturile lor, că asaltul

sălbatecilor începu. De data asta aveau crăci aprinse în mână, pe care voiau să le arunce pe acoperiș. Trebuiau împiedecați cu orice preț. Gloanțele camarazilor îi culcau unul câte unul la pământ, dar se găseau mereu alții cari le luau crăcile aprinse din mână și se apropiau mereu cu ele de conac.

— Repede sus pe acoperiș, George! Du-te cu Petre și încearcă să stingi focul, — strigă Farrow fiului său.

Acoperișul era cam oblic, așa că nu puteau fi văzuți îndată. Cei doi camarazi luaseră de jos niște prăjini cu care să poată împinge îndărăt crengile aprinse, dacă s'ar întâmpla să ajungă într'adevăr pe acoperiș.

In cele din urmă Negrii izbutiră să se apropie de casă. Trei crengi aprinse căzură chiar lângă Petre și George. Le apucară cu mâna și le svârliră jos, tot astfel făcură și cu celelalte care sburau pe acoperișul de carton cătrănit.

După ce Negrii bombardară cu crengi aprinse acoperișul vreme de vreun sfert de ceas, fără să-și ajungă scopul, renunțară, așezară însă un rug mare înaintea ușii care luă într'adevăr foc, cum înțeleseră camarazii din fumul gros care ajungea până la ei.

George se uită ca în neștire la ceas. Trecuseră două ore de când plecase omul trimis călare după ajutoare. Vor mai putea ei ține piept Negrilor încă un ceas, până ce vor sosi?

Se târî cu băgare de seamă la marginea acoperișului și se uită în jos. Chiar dedesubtul lui ardea ușa. Știind că se deschide în afară, lui George îi veni ceva în gând. Il chemă

pe Petre și-l trimise la cei de jos, să le spună că el va cuteza să deschidă ușa și să stingă focul. Ei să împuște pe toți Negrii cari se află în dreptul ușii și să oprească pe ceilalți să se apropie până ce va reuși planul lui.

Petre plecă, iar el începu un foc viu asupra Negrilor. După ce descărcă ultimul glonț, alergă jos și se repezi la ușă, unde van Doernig stătea necăjit, neștiind ce să facă.

George își încărcă la repezeală revolverul, în vreme ce dădea ordin celorlalți să stea la ochiurile ferestrelor și să tragă fără întrerupere pentru a ține pe Negri cât mai departe.

Petre se alăturase lui George. Împușcăturile detunară. Tânărul deschise cu băgare de seamă ușa. Un fum gros îl izbi în față. El însă nu se sinchisi, ci începu să împrăștie focul cu o prăjină, în timp ce Petre turna deasupra jarului găleți cu apă aduse de doamna van Doernig.

Focul se potoli și când Negrii vrură să dea năvală, George le închise ușa în nas și o zăvori la loc.

— Bravo, domnule George! îl lăudă Olandezul. Acum o să apăr eu ușa și d-v. duceți-vă iar pe acoperiș.

— Așa o să și facem. Mă tem că Negrii vor încerca din nou să dea foc casei. Noroc că e de piatră, altminteri am fi fost până acum cu toții scrum.

— De-ar veni mai repede ajutoarele!

— N'au avut încă timp să sosească, domnule van Doernig. Ia bine seama ca sălbaticii să nu pună iar foc ușii. A doua oară ar ști ei cum să mă împiedece să-l sting. Eu mă duc sus.

Tatăl său îl întâmpină cu cuvintele:

— George, oamenii aceştia încearcă să arunce crengi aprinse pe acoperiş, ceea ce nu trebue să-i lăsăm cu niciun chip.

Dar crengile aprinse curgeau cu nemiluita şi în curând focul izbucni în câteva locuri. Situaţia se înrăutăţea. Cerură de jos găleţi cu apă. Acoperişul fu inundat în întregime, aşa că primejdia de a se aprinde era întrucâtva înlăturată.

Furia Negrilor nu mai cunoştea margini. Se retraseră pentru a chibzui şi a născoci alt vicleşug.

Căpitanul coborî în casă şi se aşeză în catul de sus, la postul său de observaţie.

— Încă o jumătate de ceas, Petre, şi ajutoarele vor fi aici — zise George credinciosului său camarad. De-ar zăbovi ticăloşii ăia cu sfatul lor până atunci, suntem salvaţi.

Dar Negrii nu se dădeau bătuţi. Încercară încă de două ori să se apropie cu copăcei aprinşi, fură însă respinşi cu gloanţe. A treia oară nu mai putură fi goniţi. Un trunchiu gros de copac izbi uşa şi o făcu ţăndări. Câţiva Negri pătrunseră în casă; deşi întâmpinaţi cu gloanţe, înaintau spre etajul de sus.

Albii păreau pierduţi, căci sălbatecii cărau acum crengi uscate pentru a da foc casei pe dinăuntru. Deodată se auzi de afară o larmă asurzitoare. Negrii aflaţi în casă lăsară totul baltă şi alergară în curte, unde începură să urle ca ceilalţi.

Cei din casă crezură că le-au sosit ajutoarele. Căpitanul Farrow cu fiul său se uitară printr'un ochiu de geam, vrând să afle de ce

răcneau Negrii atât de îngroziți. Dar ce văzură îi făcu să se înfioare.

In mijlocul curții, luminată de razele lunii, stătea o făptură fioroasă care se bătea cu pumnii în piept. Se auzii apoi ca un bubuit de tunet îndepărtat. Era într'adevăr o priveliște înspăimântătoare...

IV. SPAIMA UGANDEI

Urmă un răget înfiorător... un răget atât de grozav încât îi făcu pe camarazi să se cutremure. Incepu mai întâi cu un lătrat ca al unui câine mare, care se preschimbă într'un muget ca de tunet.

Cei din conac erau atât de uluiți, încât nimeni nu se gândi să ridice arma și să tragă în monstrul care pășea agale spre casă. Doctorul Bertram zise cu mirare:

— E un urangutan. Nu 'nțeleg însă cum a ajuns aici. Nu știu să se fi aflând prin părțile acestea astfel de maimuțe.

— Trebue să coborîm în casă, altminteri ne pomenim cu dihania înăuntru — zise căpitanul alergând în fugă pe scară cu doctorul, George și Petre după el.

Așteptară câteva minute și văzând că urangutanul nu se arată, căpitanul făcu semn camarazilor să-l urmeze.

Ieșiră în curte. Negrii pieriseră ca 'n pământ, nu se vedeau decât morții și răniții.

Gorila nicăieri.

Ocoliră cu băgare de seamă curtea, dar degeaba.

Deodată un răcnet înfiorător sfâșie tăcerea. Camarazii se opriră în loc. Răcnetul nu se repetă însă, ci după câtva timp se auzi iarăși răgetul urangutanului, ca un tunet în depărtare.

— Pesemne că a ieșit prin dos — își dădu cu părerea căpitanul. Vom găsi poate o spărtură în gard făcută de Negri.

— Uite colo una — zise Petre. Pe aici trebue să fi ieșit.

— Păcat — făcu George cu ciudă. Tare aș fi vrut să răpun eu „Spaima Ugandei". Dar ce o fi fost țipătul acela? Gorilele țipă așa?

— Nu, George, urangutanii nu țipă — răspunse doctorul râzând. Mă mir și eu, cine să fi țipat.

— Bănuiala mea asupra acestei spaime a Ugandei s'a adevărit, — zise căpitanul. Acum haidem în casă, să curățăm odăile de morți și răniți. A, dar asta ce e? Mi se pare că sosesc vecinii.

Se auzeau într'adevăr strigăte și larmă în curtea din față. Ajutoarele sosiseră.

— Să fi venit cu zece minute înainte, aveați ceva interesant de văzut — le zise van Doernig. Dacă nu erau dumnealor — și arătă spre camarazi — casa mea ar fi acum scrum și cenușă. După cum înțeleg, Boeren a sosit la timp, nu e așa?

— Boeren? Nici nu l-am văzut, — răspunse unul din fermieri. Noi eram în căutarea „Spaimei". Auzisem că fiul d-tale a plecat singur să-l răpună și ne-am gândit să-i dăm o mână de ajutor.

— Pesemne că Boeren a ajuns la fermă

după plecarea d-v. Dar nu face nimic, bine că ați venit. Adineauri a fost aici „Spaima Ugandei". De data asta a făcut o faptă bună, căci a pus pe fugă pe Negrii cari atacaseră conacul.

— Ce, „Spaima Ugandei" a fost aici?! strigară fermierii încremeniți. Și unde s'a dus? Trebue să pornim după dihanie, altminteri nu o să avem liniște.

Se înțeleseră să ducă mai întâi morții la marginea pădurii și să-i îngroape acolo în zorii zilei. Răniții trebuiau pansați, căci van Doernig nu vroia să le dea Negrilor o pedeapsă prea aspră, pentru a nu-și atrage și mai mult ura și setea lor de răzbunare.

Fură deci pansați în grabă și așezați lângă gard. In mijlocul curții argații aprinseră un foc și fermierii se așezară în jurul lui. Cei mai mulți din ei vroiau să pornească îndată în urmărirea monstrului, dar căpitanul Farrow, care nu le spusese deocamdată că e vorba de o gorilă uriașă, îi sfătuui să mai aștepte, temându-se că Negrii să nu se întoarcă și să încerce iar un atac asupra fermei.

— Să poftească! strigă un fermier voinic. O să le dăm o lecție să ne ție minte. Cred însă că ai dreptate, domnule Farrow, e și mâine zi. Vom porni atunci cu toții după dihanie.

In clipa aceea se auzi tropot de copite și un bărbat descălecă în curte. Când văzu pe fermieri rămași uluit, apoi le dădu bineț.

— Vezi că am sosit înaintea d-tale — îi zise fermierul cel voinic. Ai fost și la ferma mea, Boeren?

— Nu, n'am apucat s'ajung până acolo.

Mă prinseseră Negrii, dar când a apărut „dihania" am izbutit să fug. Am venit încoace să văd dacă mai e nevoie de ajutoare.

— Cred că ai trecut şi d-ta printr'o spaimă grozavă, dragă Boeren — îi zise van Doernig strângându-i mâna. Du-te în casă să-ţi dea nevasta un pahar de rachiu ca să-ţi mai revii.

Boeren îl ascultă. George aruncă tatălui său o privire întrebătoare, dar acesta era atât de cufundat în gânduri, încât n'o văzu.

Fermierii sporovăiau veseli, deodată însă săriră în picioare ca la o comandă, holbându-se la poarta care stătea acum larg deschisă şi în care se ivi un Negru cu braţul drept ridicat în sus.

— Ce cauţi aici? se răsti van Doernig la el. Ţi s'a urît cu viaţa că îndrăzneşti să...

— Master — îi curmă Negrul vorba — eu sol de pace şi ştiu că voi nu faceţi nimic la mine. Căpetenia noastră trimis spune la tine face pace dacă lăsaţi ridice morţii şi răniţii.

Olandezul vru să-l repeadă iar, dar căpitanul Farrow îi şopti repede ceva. Van Doernig se linişti îndată şi răspunse:

— Bine, trimiteţi zece oameni să ridice răniţii. Pe morţi i-am dus noi la marginea pădurii. Dar ia bine seama la ce îţi spun: Dacă până într'un ceas n'aţi părăsit toţi ţinutul, spânzurăm pe oricare din voi s'ar mai afla aici. Ai înţeles?

Negrul dădu din cap şi se făcu nevăzut.

Curând veniră zece Negri să ia răniţii; fermierii îi supravegheau cu armele în mâini, temându-se să nu fie vreun vicleşug de-al lor. După ce ultimul rănit fu ridicat, Farrow

porunci să se pună un om de pază la poartă, apoi camarazii fură poftiți în casă, unde li se dădu o cameră ca să se odihnească până la ziuă, când vor avea de furcă, deoarece trebuiau să pornească în căutarea „dihaniei".

— Ai văzut mutra pe care a făcut-o Boeren când a dat cu ochii de fermieri? întrebă George pe tatăl său când fură singuri. Părea foarte speriat, deși trebuia să se bucure că au venit.

— Ai dreptate, dragul meu. In privința asta aș avea și eu ceva de spus, dar deocamdată o să tac. Să nu-l slăbim însă din ochi. Mie nu-mi place de fel omul ăsta.

— Nici țipătul acela când a apărut gorila nu-l pricep, adăugă doctorul Bertram. Mă tem că au să se mai petreacă pe aici lucruri ciudate.

Farrow nu vroia să împărtășească încă bănuielile sale camarazilor, așa că schimbă vorba și se trânti îmbrăcat în pat. Nu trecu mult și adormiră. Se treziră abia după răsăritul soarelui. In curte fermierii râdeau și păreau foarte veseli.

Când veni la ei, Farrow fu întâmpinat cu multă căldură; van Doernig le povestise ce făcuseră acești străini pentru el și că fără ajutorul lor ferma lui ar fi fost nimicită.

La cererea fermierilor de a-i însoți în goană după „dihanie", spre marea lor mirare căpitanul refuză. Spuse zâmbind că e sigur de izbânda lor, chiar și fără ajutorul său, și că e mai bucuros să rămână la fermă.

Chiar și van Doernig păru uluit de hotărîrea lui, își spuse însă că Farrow se desgustase

de goana aceasta fără folos și deoarece nu putea însoți pe vecinii săi, își puse în gând să vorbească după plecarea lor cu oaspetele său în privința aceasta. Poate că îl hotăra totuși să se ducă în căutarea fiului său.

Abia plecară fermierii și căpitanul zise cu glas coborît Olandezului:

— Să pornim și noi, domnule van Doernig. Să nu-ți închipui că mi-am schimbat gândul. Nu vroiam însă să plecăm atâția odată, ca să nu ștergem urmele. Ai văzut și d-ta că vecinii d-tale nici nu s'au gândit să caute de unde s'a auzit țipătul. Eu mă duc acum cu fiul meu în cercetare și te-aș ruga să găsim caii înșeuați când ne vom întoarce. A, să nu uit! Ce face Boeren, și-a revenit din spaima pe care a tras-o?

— A plecat călare, încă din zori. Zicea că se duce să-l caute pe fiul meu. E într'adevăr un om credincios, după cum vezi.

Farrow dădu din cap, dar nu zise nimic, deși îi se părea ciudat faptul că Boeren pornise singur atât de dimineață. Se duse cu George la marginea pădurii, nu găsiră însă nimic, deoarece Negrii amestecaseră urmele în fuga lor.

In vremea asta Petre, care rămăsese la conac, înșeuă caii cu ajutorul argaților și camarazii porniră încotro le spusese fermierul că se dusese fiul său.

— Nu ți se pare ciudat, căpitane, că Boeren a plecat atât de dimineață dela fermă? întrebă doctorul după ce se îndepărtară.

— Foarte ciudat chiar. Sunt acum pe de-

plin încredințat că Boeren acesta e... hoțul de vite.

— Ce vorbești, frate?! Boeren să fie... Eu altceva vroiam să-ți spun dar... Ei drăcia dracului! Mi se pare că ai dreptate. Abia acum mă dumiresc eu ce-a fost tipătul de azi noapte. Pesemne că Boeren s'a întâlnit cu urangutanul și s'a speriat.

— Trebue însă să-l și cunoască mai de mult, dragul meu. Ai auzit și d-ta ce spunea van Doernig, că Boeren vrea să-și facă o fermă pentru care are, firește, nevoie de cât mai multe vite. In fiece noapte când se ivește gorila, dispar vaci, boi și cai — scurt, tot ce-i trebue unui fermier. Boeren s'a folosit de „Spaima Ugandei", și cu ajutorul lui Kuba a furat vitele. Cunoaște desigur foarte bine pe Negri și pare să fie bun prieten cu ei. De aceea cred că vitele furate au fost duse la tribul lui Kuba și că Negrii au și ei partea lor la câștig. Boeren trebue să aibă acum cirezi întregi, în orice caz deajuns pentru o fermă. Pentru aceasta se cere însă ca van Doernig și ai săi să dispară. Poate că plănuiește chiar ca după jefuirea fermei și uciderea Olandezului, să se facă el stăpân pe ea. Azi noapte nu s'a dus să adune vecinii, ci la Negri, ca să-i atâțe și mai mult. Acum știe că noi vom căuta să dăm de gorilă și va născoci ceva ca să ne prăpădească. De fermier pare să nu-i fie frică de fel.

— Și „dihania" i-a cam încurcat socotelile, râse doctorul Bertram. Cred că Negrii nu vor încerca atât de curând un atac asupra fermei.

— Să nu zici asta, dragul meu. Negrii știu că monstrul se arată numai când și când. Cu toată propunerea lor de pace, sunt sigur că Boeren îi va atâta din nou.

— Ai văzut cum s'a mirat Boeren când a dat cu ochii de fermieri? Am crezut la început că joacă teatru.

— Ceea ce a și făcut. Boeren e un actor foarte bun și așa l-a putut duce de nas multă vreme pe van Doernig.

— Lasă că nu o să-i meargă cu noi „farafastâcuri" de-astea. Să ne cadă numai în palmă și îl spânzurăm la repezeală — zise înfuriat doctorul.

— Asta e treaba fermierului. Noi să-l dăm mai întâi de gol, altminteri van Doernig nu o să vrea să creadă. Pare să aibă o încredere oarbă în pungașul ăsta, deși ticălosul i-a pus de mult gând rău.

In vreme ce vorbeau, ajunseră la pădure și o luară pe sub copaci. Cunoscură după urmele de copite că fermierii trecuseră pe aici. Farrow era curios să știe dacă se întâlniseră cu fiul fermierului, deși se cam îndoia.

Când fură la mlaștină, camarazii descălecară și cercetară în jurul ei. Găsiră numai urmele fermierilor, dar niciuna de gorilă. Și totuși căpitanul era încredințat că maimuța venea adesea la mlaștină, deoarece altă apă nu se afla prin apropiere. In afară de asta, știa că gorilelor le plac locurile umede și se ațin mai mult pitite prin păduri când trăiesc în libertate.

Camarazii tocmai vroiau să încalece iar, când George se aplecă și ridică de jos ceva.

Era un medalion. Il deschise și văzu fotografiile lui van Doernig și al soției sale. Probabil că fusese pierdut de fiul lor.

Se apucară acum iar de cercetat împrejurimile mlaștinii. Îndărătul unei tufe locul era vânzolit, ca și când s'ar fi dat acolo o luptă dârză. Găsiră și două gloanțe goale, semn că fiul fermierului se apărase cu înverșunare.

Căutară mai departe. O dâră ducea în desiș, dar se sfârșea aici. Totuși camarazii aveau o oarecare cale pe care trebuiau s'o urmeze. La cai nu era nevoie să rămână cineva de pază, știau că nu vor fugi și îi vor găsi la întoarcere.

V. — LUPTA CU „SPAIMA"

Când căpitanul își făcu loc prin desiș, văzu deodată înaintea lui o cărare îngustă cu multe cotituri. O luă înainte și cercetând cu luare-aminte zări o întipărătură adâncă în pământ. O arătă doctorului, care zise îndată:

— E dela laba dinapoi a unei gorile. Cred că suntem pe urma urangutanului. Trebue însă să fim cu mare băgare de seamă, căci dihaniile astea sunt foarte primejdioase. Numai nitel să te strângă în brațe, și-ți pârâie toate oasele.

Doctorul vorbise aproape în șoaptă, deoarece camarazii erau încredințați că Boeren nu poate fi departe. Trebuiau să pună neapărat mâna pe el pentru a-l împiedeca să se ducă la Negrii cari nu-l vor preda de bunăvoie.

Căpitanul Farrow se opri de câteva ori să asculte, dar nu se auzea nici cel mai ușor

sgomot; s'ar fi zis că și păsările fugiseră din locul acesta.

— E dela sine înțeles, îi lămuri doctorul pe camarazi. Păsările se tem grozav de aceste animale și le simt numaidecât, de aceea părăsesc locul în grabă când se aține pe acolo o astfel de maimuță.

— Tare mă tem că Boeren stă undeva la pândă și va trage în noi din vreo ascunzătoare, zise căpitanul. Poteca are atâtea cotituri, că ne va fi cu neputință să-l vedem. Și dacă se va fi cățărat într'un copac, atunci e și mai rău, fiindcă ne poate zări de departe.

— Ai dreptate, căpitane, dar nu putem aștepta până va binevoi el să se arate.

— N'avem încotro, trebue să mergem înainte. Prea plăcut nu e să simți plutind primejdia în jurul tău, dar trag nădejde că vom pune în curând mâna pe nemernicul ăsta.

Porniră mai departe și după vreun ceas de mers, poteca se sfârși brusc într'un luminiș mărișor. La capătul lui era o colibă, ascunsă pe jumătate de tufe dese, așa că nici nu o puteai zări la început.

— Fiți cu băgare de seamă, își preveni Farrow camarazii. Boeren trebue să fie în colibă. Ar fi mai bine să ne furișăm prin spatele ei.

— Să intrăm în tufișul ăsta, domnule căpitan, propuse Petre. Pe aici putem ajunge la colibă fără a fi văzuți. A, ați zărit mutra aia care a apărut la fereastră?

— Era a unei gorile, răspunse doctorul Bertram. E în colibă și trebue s'o scoatem afară dacă vrem s'o răpunem.

— Crezi că Boeren e și el în colibă? întrebă căpitanul.

— Dacă e, atunci nu mai e în viață. I-a făcut de mult maimuța de petrecanie, eu însă cred că nici nu se află în pădure, altminteri l-am fi zărit până acum.

— Părerea mea e că nu ne va fi lesne să venim de hac dihaniei. Mai bucuros aș fi s'o prindem de vie și s'o trimitem pe urmă la o grădină zoologică.

— N'au să îngăduie fermierii, spuse doctorul. Acum haidem, poate că tot vine Boeren, și dă de noi aici.

De data data asta Petre mergea înainte. Dădea cu băgare de seamă crengile în lături și le ținea până ce treceau camarazii, din care pricină înaintau foarte încet. Ajunseră la vreo zece metri de colibă. Auziră deodată urangutanul „bătând iar toba".

— Ne-a simțit, șopti doctorul Pregătiți-vă să-l întâmpinăm cum se cuvine, când va da buzna încoace. Mai bine ar fi să putem încuia deocamdată ușa pe dinafară, l-am avea astfel prins în căpcană.

— Mă duc eu! zise George și fără a mai sta la gânduri se repezi la ușa întredeschisă, o trânti cu putere și împinse zăvorul.

Camarazii se apropiară și ei de colibă; în spatele ei nu se afla nicio fereastră, dar Petre făcu cu un briceag mare de marinar pe care îl purta totdeauna la el, o găurică în perete.

Gorila se trudea zadarnic să spargă ușa, care era destul de trainică. Începu apoi să se învârtească prin odaie ca turbată; se simțea prinsă în cursă și căuta acum o cale de scă-

pare. Izbi de câteva ori cu toată puterea în peretele din fund, ca și când ar fi știut că acolo se aflau potrivnicii lui carî voiau să-l nimicească.

Abia își aruncă Farrow ochii prin găurica făcută de Petre, și strigă înspăimântat:

— Repede... trebue să ne grăbim. Intr'un ungher al colibei zace un bărbat tânăr legat fedeleș. In furia lui urangatanul e în stare să-l sfâșie. Să deschidem ușa și să dăm drumul dihaniei afară.

Gorila se repezi iar în perete și coliba se sgudui din temelie. Oricât de trainică era, în cele din urmă tot va izbuti s'o năruie.

Căpitanul cu doctorul alergară în fața colibei, și-l găsină pe George privind printr'o crăpătură înăuntru. Urangutanul îi simți și izbi de data asta cu toată puterea în ușă, dar nu o putu sparge.

George nu cuteza s'o deschidă de teamă să nu-l trântească maimuța jos, când s'ar repezi afară.

Izbiturile în ușă se repetau și în curând avea să se facă țăndări.

— Pleacă de acolo, George! strigă căpitanul tânărului.

Nu mai avu însă timp; ușa fu scoasă din balamale și îl trânti la pământ, căzând în acelaș timp peste el. Aceasta fu salvarea lui George, căci urangutanul nu-l putu zări îndată, ci căuta din ochi pe dușmanii săi. Văzu pe doctor și pe căpitan așteptându-l cu revolverele întinse.

Monstrul începu să se bată înfuriat cu pumnii în piept, apoi scoase un răget înfio-

rător și porni încet spre ei. Trebuia să pășească peste ușa sub care stătea nemișcat George. Puse laba pe ea, dar tânărul ridică ușa într'o parte, ceea ce făcu să alunece piciorul urangutanului, care se înfurie și mai mult. Nu își luă însă ochii dela dușmanii săi, și vru să înainteze spre ei.

George se folosi de prilej. Aruncă ușa în urangutan și sări fulgerător în picioare. Maimuța se întoarse spre el și întinse brațele ei lungi să-l înhațe.

Tânărul făcu însă un salt în lături și-și smulse arma din brâu.

Gorila scoase un urlet grozav și se izbi iar cu pumnii în piept. Părea că nu știe asupra căruia din dușmani să se năpustească mai întâi. Se hotărî însă repede și porni spre George.

Totul se petrecu cu atâta iuțeală, încât tânărul n'avu timp să ochiască bine. Cel dintâi glonț al său nimeri urangutanul în piept.

Dar maimuța, parcă nici nu l-ar fi simțit. Inainta mereu, așa că George trebui să se dea îndărăt. Spre nenorocul lui, se împiedecă de un ciot și căzu lat. In clipa următoare maimuța era lângă el. Tânărul nu-și pierdu însă cumpătul. Se rostogoli în lături, sări apoi în picioare și până să-l ajungă urangutanul, el era lângă tatăl său și doctorul.

Petre, care, de unde era, văzuse tot ce se petrece, stătea cu cuțitul lui enorm pregătit ca să sară în ajutorul odorului său, dacă va fi nevoie.

Când urangutanul se opri în fața celor trei camarazi, Petre veni pe la spate și repezind

cuțitul, îl înfipse în pieptul maimuței-om.

Aceasta rămase câteva clipe oarecum nedumerită. Atât așteptau camarazii. Armele lor detunară și gloanțele pătrunseră în ochii urangutanului, care se prăbuși la pământ. „Spaima Ugandei" își găsise sfârșitul.

Camarazii alergară în colibă și tăiară legăturile tânărului van Doernig. Acesta le spuse că Boeren îl atrăsese într'o cursă și-l ameți cu o lovitură în tâmplă, apoi îl târîse aici în colibă.

Fiul fermierului îl bănuia de mult, dar n'avea nicio dovadă împotriva lui. Acum când află dela camarazi cele întâmplate la fermă, zise cu ochii scânteietori de ură:

— Cu nemernicul ăsta o să mă răfuiesc eu singur. A vrut să ne omoare, pe mine și pe părinții mei, de aceea trebue să-și primească pedeapsa. Ba i-a mai atâțat și pe bieții Negrii cari din pricina lui și-au pierdut viața.

După ce se mai potoli nițel, doctorul îl întrebă:

— Cum se face că unul din Negrii omorâți de urangutan a fost mâncat pe jumătate? Maimuțele nu se ating de carne, ele se hrănesc numai cu fructe și plante, după câte știu.

— Probabil că l-au mâncat animalele sălbatece, sau hienele care se țin pe aici — răspunse tânărul.

Cercetă apoi dacă Boeren se află în momentul de față la fermă.

— Nu, a plecat azi dimineață, chipurile să te caute pe d-ta, zise căpitanul. Cred însă că se va întoarce.

— Dacă nu se va abate mai întâi pe aici,

își dădu cu părerea tânărul Olandez. Să ducem maimuța îndărăt în colibă și să punem ușa la loc. Eu rămân aici. In colibă sunt și armele mele pe care mi le-a luat ticălosul, când m'a doborît. Dacă vine mai întâi încoace, mă răfuiesc îndată cu el, dacă însă îl găsiți la fermă, trimiteți, vă rog, pe cineva să mă cheme.

Farrow își dădu cam nemulțumit învoirea. Când ajunseră la fermă, cea dintâi întrebare a lui fu dacă s'a întors Boeren. I se răspunse că n'a venit încă. Povesti fermierului tot ce se petrecuse, și că scăpaseră ținutul de „dihanie". Mare fu bucuria Olandezului când află că fiul său e în viață. I se părea ceva dela sine înțeles că tânărul vroia să-l aștepte pe Boeren la colibă.

Se făcu însă amiază și Boeren nu mai venea. Fermierii se întoarseră și spuseră că n'au dat de urma „dihaniei". Vrură să se înapoieze pe la casele lor, dar van Doernig îi rugă să mai aștepte, deoarece le pregătește o mare bucurie.

După vreo două ceasuri, sosi în sfârșit Boeren. Spuse Olandezului că nu l-a găsit pe fiu-său, dar că se va duce chiar în ziua aceea să-l mai caute.

Căpitanul trimise într'ascuns pe Petre să-l aducă pe tânărul van Doernig. Il sfătui însă să-l bage în casă prin curtea din dos. Până la sosirea lor aveau să treacă pe puțin două ceasuri, și nu trebuia să-l slăbească din ochi pe Boeren.

Când acesta se ridică spunând că vrea să plece iar în căutarea tânărului, van Doer-

nig îl rugă să mai aştepte niţel, deoarece vrea să-l însoţească şi el.

Toţi băgară de seamă nemulţumirea ticălosului şi când întrebă pe van Doernig când are de gând să pornească, acesta răspunse:

— Peste o jumătate de ceas, Boeren. Vreau să cercetăm împrejurimile mlaştinii. Părerea mea e că „dihania" se ţine pe acolo, în tufiş.

— Aşi! Eu cunosc ţinutul foarte bine şi ştiu că n'are unde — făcu Boeren, turburat.

— Aha, îl cunoşti bine? Atunci îl vom cerceta repede. Veniţi şi d-v. cu noi, domnilor? se adresă el camarazilor.

— Mai încape vorbă! răspunse Farrow. Tocmai aveam de gând s'o facem singuri. Să vedeţi că azi venim de hac dihaniei.

Dar până s'apuce van Doernig să spună ceva, apăru Petre. Intrase cu fiul fermierului prin curtea din dos, ieşise însă din casă numai el.

Căpitanul Farrow rugă pe oaspeţi să asculte ce avea să le spună. Se aşeză însă lângă Boeren, pentru ca acesta să nu poată fugi când va sosi momentul.

— Aşa dar, începu căpitanul Farrow, trebue să vă povestesc o neînsemnată întâmplare prin care am trecut azi dimineaţă. După ce aţi plecat d-v., domnilor, mi-a venit chef să vă urmez. N'am ajuns însă decât până la mlaştina din pădure şi ne-am oprit să ne odihnim niţel. Fiul meu a găsit acolo medalionul acesta pe care trebue să-l fi pierdut tânărul van Doernig. Ne-am apucat atunci să cercetăm mai bine locul, şi am dat într'adevăr

de urmele unei lupte. Am intrat mai adânc în desiș și ne-am pomenit pe o potecă îngustă.

Vorbitorul se opri câteva secunde și se uită la Boeren, care se frământa neliniștit pe scaun.

— Ce ai, Boeren, de ce ești așa de turburat? Trebue să cunoști și d-ta poteca aceea ascunsă, ziceai doar că ai fost adesea ori la mlaștină, îi zise van Doernig.

— Habar n'am de potecă, bâigui ticălosul făcând fețe-fețe.

— Bine, o să vedem noi, urmă Farrow. Și cum vă spuneam, am ținut înainte poteca până ce am dat de un luminiș în care se afla o colibă. Și ce credeți că am găsit în colibă? „Dihania", domnilor, dihania care a băgat spaima în toți fermierii din ținutul acesta. Dar în același timp am găsit în colibă pe fiul domnului van Doernig legat fedeleș și cu un căluș în gură. L-am deslegat și...

Își curmă vorba, căci Boeren sări deodată în picioare și vru s'o ia la fugă. Petre atât așteptă. Îi tăie drumul, dar în aceeași clipă Boeren smulse un revolver din brâu și-l îndreptă asupra lui.

Se auzi o detunătură, nu însă din arma lui Boeren. In ușă stătea fiul fermierului; el trăsese. Și nimerise bine, căci Boeren se prăbuși la pământ rănit grav. Tânărul salvase astfel viața lui Petre, care n'ar mai fi avut timp să se apere.

Boeren fu târît în mijlocul fermierilor, cari priveau încremeniți la cele ce se petreceau. Doctorul Bertram examină pe rănit și înte-

lese că acesta nu mai avea de trăit mai mult de un sfert de ceas.

Căpitanul Farrow povesti fermierilor cele întâmplate. Boerul nu-şi pierduse cunoştinţa. De vorbit însă nu putea vorbi, dar întări din cap cele spuse de căpitan. După douăzeci de minute ticălosul îşi dădu sufletul. Fu îngropat la marginea pădurii.

Odată cu moartea lui dispăru şi „Spaima Ugandei", iar camarazii porniră a doua zi mai departe în căutarea a noui aventuri, pe care le vom descrie cu alt prilej.

Sfârşitul volumului: „Spaima Ugandei"

Volumul următor va fi intitulat:

Comoara profesorului

Publicaţie periodică. — Apare săptămânal.

No. 161 — Joi 18 Iunie 1936

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

10% reducere

vă oferă

Colectura IG. HERTZ

din

Calea Victoriei 5

la toate raioanele librăriei sale
fără nicio restricțiune, cumpărând

un bilet al Loteriei de Stat

MAROCO, jocul cu beţişoare vibrante

este cea mai desăvârşită distracţie pentru toate vârstele
acasă şi în aer liber.
Instructiv, pasionant, amuzant!

Lei 40 la toate librăriile.

Depozitul general: Librăria Ig. Hertz. Bucureşti.

TIP. „FINANŢE ŞI INDUSTRIE" Str. Poetul Macedonschi, 5

CÂTEVA TITLURI din scrierile apărute în această colecție:

MOARTEA MISTERIOASĂ A PREȘEDINTELUI (G. B. Means).
CĂPCĂUNUL (A. Machard).
CADAVRUL DIN TREN (J. S. Fletcher).
CETATEA LUI BUCUR (E. Harold).
BOSFOR (Izzet Melih).
DISPARIȚIA LUI DELORA (E. Phillips Oppenheim).
AMPRENTA PE OGLINDA MISTERIOASĂ (Sisi Caïr)
PROCESUL GREGOR KASKA (F. Andreasi.
ASOCIAȚIA SECRETĂ „BROSCOIUL" (Edgar Wallace).
TAINA GHEȚARILOR (J. Curwood)
CERCUL NEGRU (Mansfield Scott)
DUCESA EXCENTRICĂ (E. Kem).
DANSUL MACABRU (W. Harrich).
ÎNVIEREA LUI EDGAR PIPE (A. Galopin).
CORCITURA (P. de Hahn).
PIELEA INGERULUI NEGRU (Const. Riulet).
O TRAGEDIE LA VÂNĂTOARE (A. Cehov).
INSULA MISTERIOASĂ (Luca Stăvilaru).
MASCA DE BRONZ (E. Letellleur).

ETAJUL 500 (K. Alexander).
PREVESTIRI FATALE (H. Possendorf).
IN IMPĂRĂȚIA PRIGONIȚILOR (M. Level).
AUR (Victor Margueritte).
PĂDUREA IN FLĂCĂRI (J. O. Curwood).
SUFLET PIERDUT (E. Harold).
SĂRMANUL FLORIAN (Walther Kloepffer).
GRĂDINA SUPLICIILOR (Octave Mirbeau).
UMBRE DOMNEȘTI (J. Germain & E. Guérinon).
OMUL DIN MAROC (E. Wallace).
APĂRAREA ARE CUVÂNTUL (P. Bellu cu o prefață de Panait Istrati).
ȘCHIOPUL (V. Williams).
CALEA MORȚII (J. Curwood).
DRAGOSTE ROBITĂ (P. Benoit).
PILOTUL d-rei EVELINE (C. Coman).

BOBBY (H. Bettauer).
DEMONUL SATULUI (St. A. Steeman).
PAPESSA IOANA (E. Rhoïdes)
CHIRA CHIRALINA (Panait Istrati).
TINTIN (Vicky Baum).
STĂPÂNUL CORĂBIEI (Louis Chadourne).
BLONDĂ SAU BRUNĂ (Juliette Pary).
O FEMEIE ÎNCÂNTATOARE (C. de Vedelle).
RĂZBOIUL PERLELOR (St. Corbière & Y. Fouquet).
OMUL ȘI UMBRA LUI (St. A. Steeman).
SUNT O FETIȚĂ DE 14 ANI A. Roubé-Jansky).
SE CUTREMURĂ PĂMÂNTUL... (J. Delmont).
MORFINĂ (M. Priolet)
CAZUL D-NEI PREDESCU (Petre Bellu)
O AVENTURĂ IN EXPRESUL SIBERIAN (L. Honrothe)
EL ? (Maurice Renard)
JACK JUDECĂTORUL (Edgar Wallace)
CEA MAI FRUMOASA FEMEIE DIN LUME (Hugo Bettauer)
PERIFERIE (C. Barcaroiu)
OCHIUL BLESTEMAT (A. Wynne)
GELOZIE (R.-A. Guzman)
PARFUMUL DE ZAMBILE (Al. Olinescu)
OMUL INVIZIBIL (H. G. Wells)
AVENTURILE CAPITANULUI DRUMMOND (Sapper)
CETATEA MOARTA (J. Delmont)
O CRIMĂ PE COASTA DE AZUR (R. & D. Lambert)
LA CONSTANȚA BĂI DE MARE (Lia Hârsu)
TRANDAFIRUL DESTINULUI (Roy Vikers)
3 NOPȚI ALE UNEI FEMEI (E. Scharin)
BOMBONIERA DE AUR (Valentine Williams)
ANONIMUL (A. Reznea)
MISTERUL CUFĂRULUI ROȘU (Magog)

EDITURA Io. Herz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

LEI 5

CAROL MAY

posedă neîntrecutul dar de a îmbina plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU

mai cu seamă, oferă pagini minunate de peripeții captivante, umor sănătos și cunoștințe folositoare în geografie, istorie și științe naturale.

Un volum de cca. 200 pagini, într'o execuție ireproșabilă cu copertă colorată, costă numai Lei 25.